

Jestliže neuvádím správný název akce, tedy "[Open Mic Potrvá](#)", není to z neúcty k ní, k účinkujícím ani k pořadatelům. Je za tím spíš trochu neznalosti a hodně podvědomého vzpěčování se nátlaku, který mě, Češku a Pražandu, nutí třeba místo tramvajenky využívat Kartu otevřenou nejspíš hlavně zjištěným vyčůránkům. A taky zvyk (který je holt železná košile), protože dřív se překládaly do češtiny všechny názvy a moje generace dodnes (většinou) tak trochu tápe tam, kde se ta mladší a nejmladší orientuje bez problémů. Navíc umím určitě líp česky než anglicky, takže jsem si pro sebe založila tenhle večer do paměti jako "Mikrák volný č. 31".

Už delší dobu mě lákalo poznat, jak to chodí na večeru, kam si může přijít zazpívat nebo zarecitovat téměř kdokoli, třeba příchozí z ulice, ale povedlo se až ve středu 3. února 2010. Když jsem vešla z mrazivé tmy do příjemně vyhřáté kavárny Potrvá, působila až dost zaplněně, naštěstí se pro mě těsně u pódia našla volná židle. A protože můj foťák zdaleka nemá profesionální parametry, byla jsem ráda [\(výsledek zde\)](#).

Hodně zvědavá jsem byla nejmíň na tři jména, nakonec pro mě největším zážitkem byla "divoká karta", **duo Longital** ze Slovenska - až příště zavítají od Prahy, nenechám si je ujít. Ale nezklamal mě nikdo, s potěšením jsem si zase jednou poslechla *"Nouzovo u kolonii"*

v autentickém podání autora textu

Jaroslava Řehoře

(byl nejstarším účastníkem večera, slova k písničkám píše už 60 let) i dvojici kytaristů, kteří skutečně přišli z ulice a předvedli písničku na text ruského básníka (byl to Bunin?) v originále, abych se zmínila alespoň o třech účinkujících, jejichž jména nebyla uvedena v programu.

Proč jsem vybrala zrovna podtitul "*Voda, samá voda*"? Když jsem si doma pouštěla nahrané útržky písniček, zjistila jsem zajímavou věc - že skoro ve všech burácí moře, dorážejí vlny, prší nebo se aspoň něco pije, prostě že je v nich dost mokro. Určitě ale sugestivně, zajímavě nebo aspoň zábavně mokro.

Filip Šimandl

zpíval při kytaře hned na úvod

"Říkala mi Žaneta",

že "když přijdou deště, spláchnou to, co zbylo ještě" a když

Jana Šteflíčková

na závěr písničky

"Třídní sraz"

(a celého večera) prošla zavřeným oknem na sídliště, zrovna bylo taky po dešti. Mezi tím

Pepík Pithart

hlásal, že "láska je jako žízeň, nevíš, kdo ji uhasí". Možná by mu poradil

Marek Vojtěch

(pro změnu s harmonikou), protože ten míval múzu, co "byla ještě mládě a brčkem pila z vřídla",

jenže i když jí sušil křídla fénem, nakonec mu utekla. Voda v podání

Žofie Kabelkové

nabyla úplně jiného rozměru: "Tuhletu chvíli nechám ještě přetýct jako vanu s horkou vodou..."

Michal Knébl

použil příměru: "Pod hladinou útes páře břicho lodi" a nevybočil ani

Jeroným Lešner

, jehož

"Pirátům"

cákalo na maják. Taky duo Longital slibovalo: "Už len raz sa ponorím do toho, čo je mútne..."

Vlastně jsem se taky nořila, do písniček, tónů, rytmu a do radosti z toho všeho. Byl to můj první

Mikrák a myslím, že zase někdy ráda zavítám, protože kavárna Potrvá je sama o sobě

příjemným prostorem a kromě těšení se na předem oznámená jména se může návštěvník

dočkat i dalších příjemných překvapení - tak jako já.

Ještě poznámka pod čarou: Vysvětlení, jak to bylo doopravdy s Červenou Karkulkou bylo rozkošně naturalistické a obávám se, že dětem by se mohlo hodně líbit. Určitě by nadšeně povykovaly s vypravěčem Michalem Knéblem: "To to smrrrdí! Jééé, to to smrrrdí!"